

Tanmateix

Un relat de: [*Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio*](#)

Tanmateix

Tanmateix, l'agulla i el verí ens havien pres la vida. Només quedàvem tu i jo al món i la lluna.

Ja no ensumàvem l'olor agre del pus de les ferides. A les palpentes varem entrar dins l'habitació, encenguérem l'espelma de damunt el caixó que feia de tauleta.

Primer varem embolicar l'herba, aspirant el fum molt lentament, mentre la lluna guaitava pel forat de la finestra.

La sang ens va brollar, l'agulla travessava la pell i la vena i el foc ens omplia els cossos. La llum de l'espelma començar a tremolar i la lluna es va amagar darrera un núvol negre.

Els dos vam començar a despullar-nos. Tu et vas treure la camisa, no duies sostenidor, els pits encara s'aguantaven fermes a un cos que ja s'anunciava decaigut, vas deixar la camisa damunt del llit, amorosament. Et van lliscar els pantalons curts comes avall, tampoc duies calces, el sexe havia perdut quelcom del delit amb que tu el cuidaves. Jo em vaig despullar de roba, la vaig plegar al costat de la teva, sobre el llit i els dos ens varem mirar visiblement nus de qualsevol vestimenta.

Tanmateix la nuesa no ens va fer prou lliures i varem seguir despullant-nos. Junts ens arrencarem els ulls de la cara, la lluna havia tornat per guaitar per la finestra, les orelles i els nassos, les ungles, la pell del cos, la carn, el cor i el fetge, les venes una a una i els ossos, tot va quedar col·locat a damunt el llit, amb ordre.

Lleugers, a la llum de la lluna havíem desbastit el nostres cossos i el nostres esquelets que amenaçaven runa.

Amb els cossos desballestats damunt del llit, invisiblement ens abraçarem esperant la resurrecció de la carn, lliure del verí.

Eliot